

അലിയുണ്ടാണു അബീത്യാലിബ് (൨)

ഖുറൈശികളിൽ സമാദരണീയനായിരുന്നല്ലോ അബൂത്വാലിബ്. പ്രവാചകന്റെ സംരക്ഷകനും തണലുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. തന്റെ സഹോദരപുത്രന്റെ വളർച്ചയിലും ഔന്നത്യത്തിലും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന താൽപര്യം അളവറ്റതായിരുന്നു.

ഞാൻ മണ്ണിൽ മറയുന്നത് വരെ മുഹമ്മദിന് ഖുറൈശികളിൽ നിന്ന് ഒരപകടവും സംഭവിക്കാൻ ഞാൻ അനുവദിക്കുകയില്ല എന്ന് അദ്ദേഹം ശപഥം ചെയ്തിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിധേയം നബി(സ)യെ ദുഃഖത്തിലും വിഷമത്തിലുമാക്കി.

നബി(സ) പറഞ്ഞു, “അബൂത്വാലിബിന്റെ മരണം വരെ എനിക്ക് ഖുറൈശികളിൽ നിന്നും ഒരു അനർത്ഥവും ഏൽക്കേണ്ടി വന്നിട്ടില്ല.” പിന്നീട് നബി(സ) ഇങ്ങനെ വിലപിച്ചു: “എന്റെ പിതൃവൃരെ, നിങ്ങൾ എനിക്ക് ഇത്ര വേഗം നഷ്ടപ്പെടുപോയല്ലോ!” ആ അബൂത്വാലിബിന്റെ പുത്രനാണ് അലി(റ).

ആറു വയസ്സു മുതൽ അലി(റ) വളർന്നത് നബി(സ)യോടൊപ്പമായിരുന്നു. നുബുവ്വത്തിന്റെ മടിത്തട്ടിൽ ജീവിതം ചിട്ടപ്പെടുത്തിയെടുക്കാൻ ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ച മഹാനുഭാവൻ. നബി(സ)യുടെ ഓരോ ചലനങ്ങളും ജീവിതമാർഗങ്ങളും നേരിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ അവസരം കിട്ടിയ ഒരു അപൂർവ്വ ഭാഗ്യശാലി!

നബി(സ) പ്രബോധനം തുടങ്ങുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് പത്ത് വയസ്സായിരുന്നു പ്രായം. അന്നു പ്രവാചക ഭവനത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന മുസ്ലിംകൾ നബി(സ)യുടെ പത്നി ഖദീജ(റ), പിതൃവൃപുത്രൻ അലി(റ), ഭൃത്യൻ സൈദ്(റ) എന്നിവരായിരുന്നു. മൂന്നുപേരും ഇസ്ലാമിലെ ഒന്നാമന്മാർ തന്നെ! സ്ത്രീകളിൽ ഖദീജ(റ)യും കുട്ടികളിൽ അലി(റ)യും അടിമകളിൽ സൈദു(റ).

കുട്ടിയായിരുന്ന അലി(റ) നബി(സ)യുടെ ആരാധനയും നടപടിക്രമങ്ങളും ശ്രദ്ധിച്ചു. കൗതുകം നിറഞ്ഞ നമസ്കാരം.

അലി(റ) ചോദിച്ചു: “നിങ്ങൾ എന്താണ് ചെയ്യുന്നത്?”

നബി(സ): “ലോകപരിപാലകനായ അല്ലാഹുവിനെ ആരാധിക്കുകയാണ്.”

അലി(റ): ലോകപരിപാലകനോ, ആരാണത്?

നബി(സ) വിശദീകരിച്ചു: “ഏകനായ ആരാധ്യൻ, അവന്നു പങ്കുകാരില്ല. അവനാണ് എല്ലാം സൃഷ്ടിച്ചത്. എല്ലാ കാര്യങ്ങളും അവന്റെ കരങ്ങളാണ് നിയന്ത്രിക്കുന്നത്. അവൻ ജീവിപ്പിക്കുന്നു. മരിപ്പിക്കുന്നു. അവൻ സർവ്വശക്തനാകുന്നു.”

അലി(റ) അംഗീകരിച്ചു. കുട്ടികളിൽ ഒന്നാമത്തെ മുസ്ലിമായി.

അന്നു മുതൽ അലി(റ) നബി(സ)യുടെ സന്തത സഹചാരിയായി. നമസ്കരിക്കും, ഖുർആൻ കേൾക്കും, മനപ്പാഠമാക്കും, അർഖമിന്റെ വീട്ടിലെ ചർച്ചകളിൽ മറ്റു മുസ്ലിംകളോടൊപ്പം പങ്കെടുക്കുകയും ചെയ്യും.

നബി(സ)യുടെ ശിക്ഷണത്തിലും സംരക്ഷണത്തിലും ബാല്യം കഴിച്ച അലി(റ) സൽസ്വഭാവത്തോടും ജീവിത ശുദ്ധിയോടും കൂടെയാണ് വളർന്നത്. ആദർശനിഷ്ഠ കൈവെടിയാതെ നബി(സ)യുടെ മഹത് വ്യക്തിത്വം സ്വയം പകർത്തി.

ഖുർആൻ അവതരണത്തിന് സാക്ഷിയായ അദ്ദേഹം അത് പഠിച്ചും മനപ്പാഠമാക്കിയും നാൾ കഴിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവഗാഢമായ ഖുർആൻ ജ്ഞാനത്തെ കുറിച്ച് അദ്ദേഹം തന്നെ ഇങ്ങനെ പറയുകയുണ്ടായി.

“അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തെ കുറിച്ച് നിങ്ങൾക്ക് അറിയേണ്ടത് എന്നോട് ചോദിക്കുക, ഓരോ ആയത്തും അത് രാത്രിയിലാണോ പകലിലാണോ അവതരിച്ചത് എന്ന് എനിക്കറിയാം.”

നബി(സ) ദൗത്യലബ്ധിക്കു ശേഷം പതിമൂന്നു വർഷം മക്കയിൽ താമസിച്ചു. ശത്രുക്കളുടെ പീഡനവും അവഹേളനവും കണക്കില്ലാതെ സഹിച്ചു. വത്സനായ അദ്ദേഹത്തിന് തന്റെ അനുയായികൾ അനുഭവിക്കുന്ന യാതനകൾ കണ്ടു വേദനിക്കാനല്ലാതെ പ്രതിരോധിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല.

ക്രൂരവും ശക്തമായ ശത്രുക്കളിൽ നിന്ന് തന്റെ അനുയായികൾക്ക് സംരക്ഷണം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ മക്ക വിട്ടു പോവുകയല്ലാതെ മാർഗ്ഗമില്ലെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ നബി(സ) മദീനയിലേക്ക് ആത്മരക്ഷാർഥം ഒളിച്ചോടാൻ തന്റെ അനുയായികൾക്ക് അനുവാദം നൽകി. അവിടത്തെ നല്ലവരായ തദ്ദേശീയർ അവരെ സ്വീകരിക്കാനും സംരക്ഷണം നൽകാനും സന്നദ്ധരായി. നബി(സ)യുടെ സമ്മതപ്രകാരം മുസ്ലിംകൾ ഓരോരുത്തരായി മദീനയിലേക്ക് നീങ്ങി. ഖുറൈശികൾക്ക് അതും സഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. മുസ്ലിംകൾ മദീനയിൽ ചെന്ന് ശക്തി സംഭരിച്ചാലോ എന്നായിരുന്നു അവരുടെ ഭയം. അവർ മുസ്ലിംകളെ തടയാൻ തുടങ്ങി. അത് നിമിത്തം ഒളിച്ചോടുകയേ നിവർത്തിയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അങ്ങനെ അവർ മിക്കവരും മദീനയിലെത്തി. മക്കയിൽ മുസ്ലിംകൾ ഇല്ലാതായി; ചുരുക്കം ചിലർ മാത്രം.

നബി(സ) മക്ക വിട്ടുപോകുന്നതിന്നു മുമ്പ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥ കഴിച്ചില്ലെങ്കിൽ അപകടം വരുത്തിവെക്കുമെന്ന് ഖുറൈശികൾ ചിന്തിച്ചു. അവർ ഗുഡാലോചന നടത്തി. ഒരു രാത്രിയിൽ അവർ നബി(സ)യുടെ വീടു വളഞ്ഞു. നബി(സ)യാവട്ടെ ആരുമറിയാതെ അവരുടെ കണ്ണുവെട്ടിച്ചു അല്ലാഹുവിന്റെ അനുമതിയോടു കൂടി ആ രാത്രിയിൽ തന്നെ അവിടെ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്തു. വീട്ടിനുള്ളിലേക്കു

ജാലകത്തിലൂടെ നോക്കുന്ന ശത്രുക്കൾക്ക് നബി(സ)യാണെന്ന് തോന്നുമാറ് തന്റെ ശയ്യയിൽ അലി(റ)യെ കിടത്തിക്കൊണ്ടാണ് നബി(സ) അവിടെ നിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടത്. ശത്രുക്കൾ രാത്രി മുഴുവൻ വീടിന് കാവൽ നിന്നു. പുലരും മുമ്പ് അവർ വീട്ടിനുള്ളിൽ അതിക്രമിച്ചു കയറി. ശയ്യയിൽ കിടക്കുന്ന അലി(റ)യെ കണ്ടപ്പോഴാണ് അവർക്കു പററിയ അമളി മനസ്സിലായത്.

തന്റെ ജീവൻ ബലിയർപ്പിക്കാനൊരുങ്ങി നബി(സ)യുടെ സൂത്രം നടപ്പിലാക്കിയ അലി(റ)ക്ക് അന്ന് ഇരുപത് വയസ്സ് കഴിഞ്ഞിട്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. നബി(സ)യുടെ ആജ്ഞാനുസരിച്ച് അലി(റ) മക്കയിൽ രണ്ടു മൂന്നു ദിവസം തങ്ങി. നബി(സ)ക്ക് പല ഇടപാടുകാരുമായും മറ്റുമുള്ള ചില കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തു തീർക്കാനുള്ളത് അദ്ദേഹം അലി(റ)യെ ഏൽപ്പിച്ചു പോയത് നിമിത്തമായിരുന്നു അത്. അവയെല്ലാം നിർവ്വഹിച്ച ശേഷം അലി(റ) ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ മദീനയിൽ എത്തി.

മദീനയിൽ നബി(സ)താമസിച്ചിരുന്നത് കുൽസുമുബ്നുഹദമിന്റെ വീട്ടിലായിരുന്നു. അലി(റ)യെ നബി(സ) പതിവനുസരിച്ച് മദീനാനിവാസികളിൽ ഒരാൾക്ക് അതിഥിയായി വിടാതെ തന്റെ കൂടെ താമസിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്.

ബദർ രണാങ്കണത്തിൽ അലി(റ) കേമമായ പ്രകടനമാണ് ആദ്യമേ കാഴ്ച വെച്ചത്. യുദ്ധാരംഭത്തിൽ ശത്രുക്കളിൽ നിന്ന് രണശൂരരായ മൂന്നു യോദ്ധാക്കൾ ഇറങ്ങി വന്നു. മുസ്ലിംകളെ വെല്ലു വിളിച്ചു. അവരെ നേരിടുന്നത് മുഹാജിറുകൾ തന്നെയാവണമെന്ന് അവർ ശഠിക്കുകയും ചെയ്തു. വലീദും ഉത്ബത്തും ശൈബത്തുമായിരുന്നു അവർ.

അലി(റ), ഹംസ(റ), ഉബൈദ്(റ) എന്നിവർ യഥാക്രമം അവരെ നേരിട്ടു. വലീദിനെ നിഷ്പ്രയാസം വെട്ടി വീഴ്ത്തിയ അലി(റ) ഉബൈദത്തിന്റെ സഹായത്തിനെത്തി, ശൈബത്തിന്റെയും കഥ കഴിച്ചു.

ബദറിൽ വധിക്കപ്പെട്ട ആസിബ്നു മുനബ്ബഹിന്റെ പക്കൽ നിന്ന് യുദ്ധാർജ്ജിത സമ്പത്തായി ലഭിച്ച കൂട്ടത്തിൽ ഒരു വാളുണ്ടായിരുന്നു. അത് നബി(സ) അലി കാണ് നൽകിയത്.

പ്രസ്തുത വാളാണ് ചരിത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധമായ 'ദുൽഫുഖാർ'. ബദറിലെ യുദ്ധാർജ്ജിത സമ്പത്തിൽ നിന്ന് ഒരു ഒട്ടകവും ഒരു പടയകിയും ഒരു വാളും അദ്ദേഹത്തിന് ലഭിക്കുകയുണ്ടായി.

ഹിജ്റ രണ്ടാം വർഷം അലി(റ) നബി(സ)യുടെ പുത്രി ഫാത്തിമ(റ)യെ വിവാഹം ചെയ്തു. തന്റെ പടയങ്കി വിററു കിട്ടിയ പണം കൊണ്ടാണ് മഹറും മറ്റു ചിലവുകളും നിർവ്വഹിച്ചത്.

വിവാഹം കഴിഞ്ഞു ആറു മാസത്തിനുശേഷം വേറെ താമസമാക്കാൻ നബി(സ) നിർദ്ദേശിച്ചു. അതു വരെ നബി(സ)യുടെ കൂടെയായിരുന്നു അദ്ദേഹം താമസിച്ചിരുന്നത്. ഹാരിസ്ബ്നു നുഅ്മാന്റെ ഒരു വീട് വാടകക്ക് വാങ്ങി അതിലാണ് പിന്നീടവർ താമസിച്ചത്.

ദരിദ്രമായ ആ കുടുംബത്തിന് പ്രവാചകൻ നൽകിയ വീട്ടുപകരണങ്ങളായ ഒരു കട്ടിലും വിരിപ്പും പുതപ്പും ആസുകല്പം വെള്ളപ്പാത്രവും മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നത്. അനന്തരം വിശാലമായ മുസ്ലിം ലോകത്തിന്റെ അധിപനായിത്തീർന്നിട്ടു പോലും അതിലുപരി ഒന്നുമുണ്ടാക്കാൻ അലി(റ)ക്ക് സാധിച്ചില്ല.

ഉഹ്ദ് യുദ്ധത്തിൽ മിസ്അബ്(റ) രക്തസാക്ഷിയായപ്പോൾ വഹിച്ചിരുന്ന പതാക നിലംപതിച്ചപ്പോൾ ഓടിച്ചെന്ന് പൊക്കിപ്പിടിച്ചത് അലി(റ)യായിരുന്നു. അലി(റ) കൊടി പിടിച്ച് സുധീരം പോരാടി. അബൂസഅദ്ബ്നു അബീത്വാൽഹ അലി(റ)യെ തടയാൻ മുമ്പോട്ടു വന്നു. അലി(റ) അദ്ദേഹത്തെ വെട്ടിവീഴ്ത്തി. നിലത്തു വീണു പിടഞ്ഞപ്പോൾ അയാളുടെ ഉടുതുണി നീങ്ങി നഗ്നത വെളിവാറി. അതു കണ്ട അലി(റ) പിന്തിരിഞ്ഞു പോന്നു.

ഖത്തഖ് യുദ്ധത്തിൽ ശത്രു സൈന്യത്തിലെ രണശൂരനായ അംറുബ്നു അബ്ദുവുദ്ദ് മുസ്ലിംകളെ വെല്ലു വിളിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. “തന്നോടു ദ്വന്ദ്വയുദ്ധം ചെയ്യാൻ ധൈര്യമുള്ളവർ വരട്ടെ”.

അലി(റ) ഇറങ്ങിച്ചെന്നു. അംറു പരിഹാസത്തോടു കൂടി പറഞ്ഞു: “പാവം, നിന്നെ വധിക്കണമെന്ന് എനിക്ക് ഉദ്ദേശ്യമില്ല.”

അലി(റ) പറഞ്ഞു: “എന്നാൽ നിന്നെ വധിക്കണമെന്ന് എനിക്ക് ഉദ്ദേശ്യമുണ്ട്.”

മറുപടി കേട്ടു കോപാന്ധനായ അംറു കുതിരപ്പുറത്തു നിന്ന് ഇറങ്ങി. രണ്ടു പേരും ദ്വന്ദ്വയുദ്ധം നടത്തി. അലി(റ) അംറിന്റെ കഥ കഴിച്ചു.

ഹിജ്റ ഏഴാം വർഷത്തിൽ ഖൈബർ യുദ്ധം നടന്നു. ഖൈബറിൽ ജൂതന്മാർക്ക് സുശക്തമായ കോട്ടയുണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യദിവസം അബൂബക്കറും(റ) പിന്നീട് ഉമറും(റ) സൈന്യനായകരായി നിയുക്തരായി. രണ്ടു പേർക്കും ഖൈബറിലെ കോട്ട പിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

അന്നു രാത്രി നബി(സ)ഇങ്ങനെ പ്രഖ്യാപിച്ചു: “നാളെ പുലർച്ചക്ക് അല്ലാഹുവിനും അവന്റെ പ്രവാചകനും ഇഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു രണശൂരന്റെ പക്കൽ ഞാൻ പതാക ഏൽപ്പിക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യാൽ അല്ലാഹു നമുക്ക് വിജയം നൽകുകയും ചെയ്യും.”

താനായിരുന്നെങ്കിൽ ആ വ്യക്തി എന്ന് എല്ലാവരും കൊതിച്ചു.

നബി(സ) വിളിച്ചു ചോദിച്ചു: “അലിയെവിടെ?”

കണ്ണുരോഗം പിടിച്ചു ശല്യമനുഭവിക്കുകയായിരുന്ന അലി(റ) നബി(സ)യുടെ മുമ്പിൽ ചെന്നു. നബി(സ) അലി(റ)യുടെ കണ്ണിൽ തടവി. പതാകയെടുത്തു കയ്യിൽ കൊടുത്തു. സമരത്തിനിറങ്ങാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു.

അലിയും സൈന്യവും കോട്ടയുടെ സമീപത്തെത്തി. കോട്ടവാതിലിന് പാറാവു നിൽക്കുന്നവരെ എതിരിട്ടു അലി(റ) വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

“ഞാൻ അബൂത്വാലിബിന്റെ പുത്രൻ അലിയാണ്. എന്റെ ജീവൻ ആരുടെ കരങ്ങളിലാണോ അവനാണ് സത്യം, ഒന്നുകിൽ ഞാൻ ജയിക്കും, അല്ലെങ്കിൽ ഹംസ അനുഭവിച്ചത് ഞാനും അനുഭവിക്കും.”

കോട്ടവാതിൽക്കൽ ഘോരയുദ്ധം നടന്നു. ശത്രുക്കളെ അറിഞ്ഞു വീഴ്ത്തി. അതിനിടയിൽ അലിയുടെ ഘോരശബ്ദം: “അല്ലാഹു അക്ബർ”

പിന്നീട് എന്തു സംഭവിച്ചുവെന്ന് ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ.

കോട്ടയുടെ വാതിൽ അലി(റ)യുടെ മുമ്പിൽ വീണു കിടക്കുന്നു.

അലി(റ)യുടെ സംഘത്തിൽ പെട്ട അബൂറാഫിഅ് (റ) പിന്നീട് പറയുകയുണ്ടായി. “ഞാനും ഏഴുപേരും ശ്രമിച്ചിട്ട് ആ വാതിൽ ഒന്ന് അനക്കാൻ പോലും സാധിച്ചിരുന്നില്ല.” അത്ര മേൽ ഭീമാകാരമായിരുന്നു അത്.

അലി(റ)യും കൂട്ടുകാരും കോട്ടമുകളിൽ കയറി തക്ബീർ മുഴക്കി വിജയാരവം നടത്തി.

നബി(സ)യുടെ വിധോഗാനന്തരം അലി(റ) ആരാധനയിലും വിജ്ഞാന തൃഷ്ണയിലും മുഴുകി ജീവിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഗാധപാണ്ഡിത്യം നിമിത്തം ഖലീഫമാർ പോലും മതവിധിതേടാനും മററും അലി(റ)യെ സമീപിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. അബൂബക്കറി(റ)നും ഉമറി(റ)നും ഉസ്മാനും(റ) അദ്ദേഹം താങ്ങായി വർത്തിച്ചു.

ഉസ്മാൻ(റ)ന്റെ കാലത്ത് കത്തിപ്പടർന്ന അപകടകരമായ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസത്തിലും ഛിദ്രതയിലും അദ്ദേഹം ഭാഗഭാക്കാവുകയോ പക്ഷം പിടിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല.

കാര്യങ്ങൾ നേരെ ചൊവ്വേ നടക്കാൻ ആവശ്യമായ ഉപദേശങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളും അദ്ദേഹം ഉസ്മാൻ(റ) നൽകിയിരുന്നു. അതോടൊപ്പം തന്നെ അലി(റ) അദ്ദേഹത്തിന് ക്രിയാത്മകമായ പിന്തുണയും നൽകിപ്പോന്നു.

ഉസ്മാൻ(റ) വധിക്കപ്പെടുകയും രാഷ്ട്രീയാന്തരീക്ഷം കലുഷിതമായി തീരുകയും ചെയ്ത ഘട്ടത്തിൽ ഗത്യന്തരമില്ലാതെയാണ് അലി(റ) ഖലീഫാസ്ഥാനം ഏറ്റെടുത്തത്. അന്ന് അദ്ദേഹത്തേക്കാൾ അനുയോജ്യനായ ഒരു വ്യക്തി അതിന്തീർപ്പായി വേറെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല താനും. ആദ്യം നിർബന്ധത്തിന് വഴങ്ങാൻ അദ്ദേഹം കൂട്ടാക്കിയില്ല.

കലാപകാരികൾ അലി(റ)യെ സമീപിച്ചു ഭരണഭാരം ഏറ്റെടുക്കണമെന്ന് ആദ്യം സൗമ്യമായും നിർബന്ധമായും ആവശ്യപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം നിരസിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അനന്തരം അവർ ത്വൽഹത്ത്, സുബൈർ, അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു ഉമർ(റ), സഅ്ദ്ബുനു അബീവഖാസ് (റ) എന്നിവരെ സമീപിച്ചു. അവരും പിന്മാറിക്കളഞ്ഞു.

മദ്നിയുടെയും മുസ്ലിംകളുടെയും ഭാവി വിനാശത്തിലേക്ക് തന്നെ കുതിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. രക്തപ്പൂഴ ഒഴുകാൻ സർവ്വസാധ്യതകളും തെളിഞ്ഞു. അരക്ഷിതാവസ്ഥ അത്രമേൽ വർദ്ധിച്ചു.

മദ്നാ നിവാസികളിൽ നിന്ന് സമുദായ സ്നേഹികളായ ഒരു വിഭാഗം അലി(റ)യെ സമീപിച്ചു. അവരുടെ നിർബന്ധത്തിന് വഴങ്ങി അലി(റ) ആ മുൾക്കിരീടം അണിഞ്ഞു. എല്ലാവരും നിയമാനുസൃതം അലി(റ)ക്ക് ബൈഅത്തു ചെയ്തു, കലാപകാരികളടക്കം.

ഉസ്മാൻ(റ)ന്റെ കൊലപാതകം നടക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ നാഇല മാത്രമേ സമീപത്തുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അജ്ഞാതരായ രണ്ടുപേരും മുഹമ്മദ് ബ്നു അബീബക്കറുമാണ് ഉസ്മാൻ(റ)ന്റെ മുറിയിലേക്കു കടന്നു ചെന്നത്.

മുഹമ്മദ്ബ്നു അബീബക്കർ കൊലയിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്നില്ല. അത് നാഇല തന്നെ സമ്മതിച്ചതാണ്. മററു രണ്ടു പേർ ആരാണെന്ന് മുഹമ്മദിനും അറിഞ്ഞു കൂടായിരുന്നു.

ഘാതകരെ പിടിക്കാനും ശിക്ഷിക്കാനും പ്രതികാരം ചെയ്യാനും അലി(റ)ക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല.

സിറിയയിലേക്ക് മുആവിയ(റ)ക്ക് പകരം നിശ്ചയിച്ച സഹ്ലിനെ മുആവിയ(റ)യുടെ അനുയായികൾ തബുക്കിൽ വെച്ചു തടയുകയും മദീനയിലേക്ക് തിരിച്ചയക്കുകയും ചെയ്തു. കുഴപ്പത്തിന്റെ മുന്നോടിയായി അലി(റ) അതിനെ മനസ്സിലാക്കി.

ഉസ്മാന്റെ(റ) വധത്തിന് പ്രതികാരം ചെയ്യാനെന്ന വണ്ണം മുആവിയ(റ) സിറിയയിൽ സൈന്യശേഖരം നടത്തുകയായിരുന്നു അപ്പോൾ. മുഹാജിറുകളും അൻസാറുകളും ഖലീഫയായി പ്രഖ്യാപിച്ചതിനാൽ മുആവിയ(റ) തനിക്ക് കീഴ്പ്പെട്ടു അനുസരണം കാണിക്കണമെന്ന് അലി(റ) മുആവിയയെ അറിയിച്ചെങ്കിലും അദ്ദേഹം അത് അംഗീകരിച്ചില്ല ഉസ്മാൻ(റ)വിനോടുള്ള ബന്ധം നിമിത്തം ഘാതകരോടു പ്രതികാരം ചെയ്യാനുള്ള അവകാശം തന്നിൽ നിക്ഷിപ്തമാണെന്നും അതാണ് ആദ്യം നടത്തേണ്ടതെന്നുമായിരുന്നു മുആവിയ(റ)യുടെ പക്ഷം. ഉസ്മാന്റെ(റ) രക്തത്തിന് വിലയില്ലാതായിക്കൂടാ. അതിന്നു പ്രതികാരം ചെയ്തു ഇസ്ലാമിന്റെ(റ) യശസ്സ് ഉയർത്തുക തന്നെ വേണം. ഇത് ഒരു യുദ്ധത്തിലേക്ക് ഇരുകൂട്ടരേയും എത്തിച്ചു. ഇറാഖിൽ വെച്ചു ഇരുസൈന്യവും ഏറുമുട്ടി.

സുബൈർ(റ), താൽഹത്ത്(റ), ഖബ്ബാബ്(റ) തുടങ്ങിയ പ്രസിദ്ധരായ സഹാബിമാരടക്കം ആയിരക്കണക്കിന് മുസ്ലിംകൾ രണ്ടുചേരിയിൽ നിന്നുമായി വധിക്കപ്പെട്ടു.

ഇസ്ലാമിക ചരിത്രത്തിൽ കദനത്തിന്റെ കാളിമ പരന്ന ദുഃഖദായകമായ ഒരു സംഭവമായിരുന്നു അത്.

യുദ്ധത്തിന്റെ അന്ത്യപരിണാമം അലി(റ)ക്ക് അനുകൂലമായിരുന്നു. പിന്നീട് ഖലീഫ കൂഹയിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഗവർണ്ണറുടെ കൊട്ടാരം ഖലീഫയുടെ സൗകര്യത്തിന്നു വേണ്ടി അവിടത്തുകാർ സുസജ്ജമാക്കിയിരുന്നു.

ആഡംബരം ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത അദ്ദേഹം അത് തിരസ്കരിച്ചു. അലി(റ) സൈനികരോടൊപ്പം താവളത്തിൽ തന്നെ താമസിച്ചു. അന്നു മുതൽ ഖലീഫയുടെ ആസ്ഥാനം ഇറാഖായി തീർന്നു.

അലി(റ) മുആവിയ(റ)യെ സമാധാനത്തിന്റെയും അനുസരണത്തിന്റെയും മാർഗത്തിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടു പരിശ്രമങ്ങൾ നടന്നു. പക്ഷെ ഫലമുണ്ടായില്ല. യുദ്ധമല്ലാതെ ഗത്യന്തരമില്ലെന്നായി.

ഇരുസൈന്യവും ഫുറാത്ത് നദിയുടെ സമീപത്തുള്ള 'സിഫ്ഫീൻ' എന്ന മൈതാനിയിൽ തമ്പടിച്ചു. സംഭാഷണങ്ങളും സംഘട്ടനങ്ങളുമായി മാസങ്ങളോളം കഴിച്ചുകൂട്ടി. അനന്തരം യുദ്ധം കഠിനമായി. കണക്കില്ലാത്ത സൈനികർ ഇരു ചേരിയിലും മരിച്ചുവീണു. മുആവിയ(റ) യുടെ സൈന്യം അടിപതറാൻ തുടങ്ങി.

പരാജയത്തിന്റെ വക്കോളമെത്തി. അലി(റ) ജീവഭയമില്ലാതെ ശത്രുനിരയിലൂടെ മുന്നേറി.

മുആവിയ(റ) ഒരു സന്ധി സംഭാഷണത്തിനുള്ള സന്ദേശമായിച്ചു. അന്ത്യ പരിണാമത്തോടുത്ത ഘട്ടത്തിൽ പരാജയം കണ്ട എതിർകക്ഷി പ്രയോഗിക്കുന്ന തന്ത്രമാണ് അതെന്ന് അലി(റ)ക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. അലി(റ) സന്ധിക്ക് സമ്മതിച്ചില്ല. യുദ്ധം തുടരാൻ തന്നെ തീരുമാനിച്ചു. പിന്നീട് സൈനികരുടെ കൈയിൽ മുസ്ഹഫ് കൊടുത്തു. ‘ഖുർആനിന്റെ തീരുമാനത്തിലേക്ക് വരുവിൻ’ എന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചു കൊണ്ടു അവർ മുസ്ഹഫ് കുന്നത്തിന്മേൽ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു. ഖുർആനിന്റെ തീരുമാനത്തിലേക്കുള്ള ക്ഷണം നിരസിക്കാൻ അലി(റ)യുടെ പക്ഷക്കാർ തയ്യാറായില്ല. അവർ സന്ധിസംഭാഷണം നടത്താൻ അലി(റ)യെ നിർബന്ധിച്ചു. അദ്ദേഹം സന്ധിക്ക് സമ്മതിച്ചു.

സന്ധിസംഭാഷണമനുസരിച്ചു ഖിലാഫത്തധികാരം രണ്ടു മദ്ധ്യസ്ഥരുടെ തീരുമാനത്തിന് വിടാനും അത് രണ്ടു പക്ഷക്കാരും അനുസരിക്കാനുമായിരുന്നു തീരുമാനം.

മുആവിയ(റ)യുടെ പക്ഷത്ത് നിന്ന് അംറുബ്നു ആസി(റ)യും അലി(റ)യുടെ ഭാഗത്ത് നിന്ന് അബൂമുസൽ അശ്അരി(റ)യുമാണ് മദ്ധ്യസ്ഥരായി നിയമിക്കപ്പെട്ടത്. അല്ലാഹുവിന്റെ ദീനിന്റെ കാര്യം വിധികർഷിക്കാൻ അല്ലാഹുവിനല്ലാതെ അവന്റെ സൃഷ്ടികൾക്ക് അധികാരമുണ്ടോ? “അല്ലാഹുവിനല്ലാതെ വിധികർഷിക്കാൻ അധികാരമില്ല” എന്ന് ധ്വനിപ്പിക്കുന്ന ആയത്തുകൾ ഓതികൊണ്ടു ഒരു സംഘം ആളുകൾ അലി(റ)യുടെ സൈനികരിൽ നിന്ന് രംഗത്തുവന്നു. അവരാണ് പിന്നീട് ഖവ്വാരീജുകൾ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്.

ഖവ്വാരീജുകൾ ആദ്യമായിട്ട് യോഗം ചേർന്നത് ഹറൗറാക്ക് എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള ഒരു വീട്ടിലാണ്. ഇവർ ഹറൂരികൾ എന്നുകൂടി അറിയപ്പെടാനുള്ള കാരണം അതായിരുന്നു.

ഖവ്വാരീജുകളുടെ അടുത്ത ലക്ഷ്യം അലി(റ)നെതിരിലുള്ള പടപ്പുറപ്പാടായിരുന്നു. അലി(റ) ഇങ്ങനെ ഒരു വിഭാഗത്തെ കുറിച്ചും അവർ പറഞ്ഞ **إِنَّ الْحَكَمَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** “വിധികർത്യത്തം അല്ലാഹുവിന് മാത്രം” എന്ന വാദത്തെ കുറിച്ചും കേട്ടപ്പോൾ പ്രതികരിച്ചത് – “പറഞ്ഞ കാര്യം സത്യമാണ് പക്ഷേ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട കാര്യം വളരെ ബാത്രിൽ ആണ്” എന്നായിരുന്നു. അല്ലാഹുവല്ലാതെ വിധികർത്താവില്ല എന്നത് ഖുർആനിലുള്ളതാണ്, പക്ഷേ അല്ലാഹു പറഞ്ഞത് വേറെ സന്ദർഭത്തെ കുറിച്ചായിരുന്നു. അത് സന്ദർഭത്തിൽ നിന്ന് അടർത്തിയെടുത്തുകൊണ്ട് അനവസരത്തിൽ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തിയത് വളരെ

അപകടം തന്നെ എന്ന് അലി(റ) പ്രഖ്യാപിച്ചു. നബി(സ) ഒരു കൂട്ടം ആളുകളെ കുറിച്ച് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ലക്ഷണങ്ങൾ ഓർക്കുകയും അത് അവരിൽ കാണുന്നതായും അലി(റ) അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അവർ അവരുടെ നാക്കുകൾ കൊണ്ട് സത്യം വിളിച്ച് പറയും. അപ്പോൾ **ن الحکم لا لله** എന്നത് സത്യമാണ്. പക്ഷേ, അതവരിൽ നിന്ന് തൊണ്ടുകുഴി വിട്ട് താഴോട്ട് ഇറങ്ങുകയില്ല. അവർ പടച്ചവന്ന് എറ്റവും വെറുപ്പുള്ള വിഭാഗമാണ്. ഒന്നും രണ്ടും അംഗങ്ങളായിരുന്നില്ല അവരിലുണ്ടായിരുന്നത്. ആറായിരത്തോളം ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് റിപ്പോർട്ടുകളിൽ കാണാം (വേറെ ചില റിപ്പോർട്ടുകളിൽ കാണുന്നത് പന്ത്രണ്ടായിരത്തോളം എന്നാണ്).

അലി(റ)ന് എതിരെ പടയൊരുക്കത്തിന് നില്ക്കുന്ന ഇവരുമായി സംവാദം നടത്താൻ ഇബ്നു അബ്ബാസ്(റ) പുറപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം ചെന്ന് അലി(റ)യോട് വിപ്രസിതരുമായി സംസാരിക്കാൻ പോവുകയാണെന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ അങ്ങോട്ട് പോകേണ്ട എന്നും ഒരു പക്ഷേ അവർ താക്കളെ കുഴപ്പത്തിൽ പെടുത്തിയേക്കുമെന്നെല്ലാം അലി(റ) പറഞ്ഞു. ഒടുവിൽ ഇബ്നു അബ്ബാസ്(റ) അലി(റ)ൽ നിന്ന് സമ്മതം വാങ്ങി അവരുടെ അടുക്കലേക്ക് ചെന്നു. അദ്ദേഹം ചെന്നത് മുടി എണ്ണയിട്ട് ചീകി, നല്ല വസ്ത്രം ധരിച്ചു കൊണ്ടാണ്. അദ്ദേഹം അവരുടെ അടുത്തേക്ക് കയറി ചെല്ലുന്നത് അവർ ഉച്ചഭക്ഷണം കഴിക്കുന്ന തിരക്കിലായിരുന്നപ്പോഴാണ്. അന്നേരം അവരിലുള്ള ആൾക്കാരുടെ സ്ഥിതിയെന്താണ്? ഇത് പോലെ ഒരു ഊർജ്ജസ്വലരായ ആളുകളെ കണ്ടിട്ടില്ലെന്നും അവരുടെ നെറ്റിത്തടങ്ങളിൽ നമസ്കാരത്തഴവ് മുഴച്ച് നില്ക്കുന്നതായും ഇബ്നു അബ്ബാസ്(റ) കണ്ടു. നല്ല അധ്വാനശീലൻമാർ, കൈകളൊക്കെ തഴവ് വന്ന് പൊട്ടിയിട്ടുണ്ട്. വസ്ത്രമോ കഷണം വെച്ചു കുപ്പായങ്ങൾ. ലളിത ജീവിതം നയിക്കുന്ന ഫഖീറൻമാരെ പോലെയുള്ള വേഷം ധരിച്ച ആളുകൾ. ഇവരിലേക്കാണ് ഇബ്നു അബ്ബാസ്(റ) നല്ല വേഷവും ധരിച്ച് കയറി ചെന്നത്.

ഇബ്നു അബ്ബാസ്(റ)നെ കണ്ടപ്പോൾ അവർ പറഞ്ഞു: നിങ്ങൾക്ക് സ്വാഗതം. എന്നിട്ട് ഉടനെ തന്നെ അവർ ചോദിച്ചു: എന്തെ നിങ്ങൾ ഇത്ര മുമ്പിയ വസ്ത്രം ധരിച്ചിട്ടുള്ളത്? ഇതൊക്കെ കൊണ്ടു തന്നെയാണ് ഞങ്ങൾ നിങ്ങളുമായി പിരിഞ്ഞത്. അദ്ദേഹം തിരിച്ചു പറഞ്ഞു: ഇതിനാണോ നിങ്ങൾ എന്നെ ആക്ഷേപിക്കുന്നത്. അജ്ഞാതവിന്റെ പ്രവാചകൻ മുമ്പിയ വസ്ത്രം ധരിക്കുന്നത് ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നിട്ട് ഇബ്നു അബ്ബാസ്(റ) ചുറ്റും നിന്നും ഒരായത്ത് ഭാവി.

“(നബിയേ) പറയുക: അജ്ഞാത അവന്റെ ദാസൻമാർക്ക് വേണ്ടി ഉൽപാദിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അലങ്കാരവസ്തുക്കളും വിശിഷ്ടമായ ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങളും നിഷിദ്ധമാക്കിയതാ രാത്രി? പറയുക: അവ ഐഹികജീവിതത്തിൽ സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പിന്റെ നാളിൽ

അവർക്കുമാത്രമുള്ളതുമാണ്. മനസ്സിലാക്കുന്ന ആളുകൾക്ക് വേണ്ടി അപ്രകാരം നാം തെളിവുകൾ വിശദീകരിക്കുന്നു.” (അഅ്റാഫ്: 32)

ആയത്ത് കേട്ടപ്പോൾ അവർ മൗനികളായി. എന്നിട്ട് അവർ ചോദിച്ചു: എന്തിനാണ് താങ്കൾ ഇങ്ങോട്ട് വന്നത്? അപ്പോൾ ഇബ്നു അബ്ബാസ്(റ) പറഞ്ഞു: ഞാൻ നബി(സ)യുടെ സ്വഹാബിമാരുടെ അടുക്കൽ നിന്നാണ് വരുന്നത്. മുഹാജിറുകളും അൻസാറുകളുമായ സ്വഹാബികളുടെ അടുക്കൽ നിന്ന്, വിശിഷ്ട നബി(സ)ക്ക് പ്രിയപ്പെട്ട അലിയാർ തങ്ങളുടെ അടുക്കൽ നിന്ന്. അവർക്കുണ്ടല്ലോ ഖുർആൻ ആദ്യമായി അവതരിപ്പിച്ചത്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഖുർആനിന്റെ ആയത്തുകളുടെ വ്യാഖ്യാനം നിങ്ങളേക്കാൾ അവർക്കാണ് കൂടുതൽ അറിവുള്ളത്. ആ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ട ഒരാളും നിങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഇല്ല താനും. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങളോട് ചില കാര്യങ്ങൾ പറയാനും നിങ്ങൾക്ക് പറയാനുള്ളത് അവരോട് പറയാനുമുള്ള ഒരു ഇടനിലക്കാരനായിട്ടാണ് ഞാൻ നിങ്ങളെ സമീപിച്ചിരിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ അവരിൽ ചിലർ പറഞ്ഞു: ഇബ്നു അബ്ബാസി(റ)നോട് തർക്കിക്കാൻ പോകേണ്ട. ഖുറൈശികൾ എന്ന് പറഞ്ഞാൽ വല്ലാത്ത നാവുള്ളവരാണ്. പക്ഷെ, വേറെ ചിലർ പറഞ്ഞു, ആകട്ടെ എന്താണ് അവർക്ക് പറയാനുള്ളത് എന്ന് നമുക്ക് കേൾക്കാമല്ലോ.

അങ്ങനെ ഇബ്നു അബ്ബാസ്(റ) അവരുമായി സംസാരിച്ചു. അദ്ദേഹമവരോട് ചോദിച്ചു: നബി(സ)യുടെ സ്വഹാബിമാരെ കുറിച്ച്, പ്രത്യേകിച്ച് അലി(റ)യെ കുറിച്ച് നിങ്ങൾക്കുള്ള പരാതിയെന്താണ്? നിങ്ങളിപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനെതിരെ യുദ്ധം ചെയ്യാനുള്ള പുറപ്പാടാണല്ലോ ഇവിടെ. എന്ത് തെറ്റാണ് നിങ്ങൾ അലി(റ)യിൽ കണ്ടത്? അപ്പോൾ അവർ പറഞ്ഞു: മൂന്നു കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് ഞങ്ങൾ യുദ്ധത്തിന് പുറപ്പെടുന്നത്. ഉടനെ ഇബ്നു അബ്ബാസ്(റ) ചോദിച്ചു ഏതാണ് ആ മൂന്ന് തെറ്റുകൾ? അപ്പോൾ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽനിന്ന് ഒരാൾ പറഞ്ഞു: അദ്ദേഹം അജ്ഞാതവിന്റെ കാര്യത്തിൽ ആളുകളെ വിധി കർത്താക്കളാക്കി. അതുതന്നെയാണ് പ്രശ്നം. ആളുകൾക്ക് വിധി പറയാൻ അധികാരമില്ല.

— “വിധിക്കുവാനുള്ള അധികാരം അല്ലാഹുവിന് മാത്രമാകുന്നു”. ആ അധികാരത്തെ അലി മനുഷ്യർക്ക് വകവെച്ചു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടയാൾ ഇസ്ലാമിനു പുറത്താണ്. ഞങ്ങൾ അയാളോട് യുദ്ധം ചെയ്യാനുള്ള ഒന്നാമത്തെ കാരണം അതാണ്.

രണ്ടാമത്തെ കാരണം അലി ശത്രു കക്ഷികളുമായി യുദ്ധം ചെയ്തിട്ട് അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിന്ന് ആരെയും ബന്ധികളാക്കാതെയും, അവർ വിട്ടേച്ചു പോയ ഗുനീമത്ത് സ്വത്ത് പിടിച്ചെടുക്കാതെയും അവരെ വിട്ടയച്ചു കളഞ്ഞു. കാഫിറുകളുമായിട്ടാണ് യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന തെക്കിൽ അവരുടെ ആളുകളെ പിടിച്ചെടുക്കാൻ നമുക്ക് അധികാരമുണ്ടല്ലോ. പിന്നെ എന്തു കൊണ്ട് അലി അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിന്ന് ആരെയും ബന്ധികളാക്കിയില്ല? ഇനി അതല്ല അവർ മുഅ്മിനികൾ തന്നെയാണ് എന്നാണോ അലിയുടെ വാദം. മുആവി യന്റെ പക്ഷം മുഅ്മിനികൾ തന്നെയാണെങ്കിൽ പിന്നെ അവരുമായി യുദ്ധം ചെയ്യാൻ തന്നെ പാടില്ലായിരുന്നല്ലോ.

മൂന്നാമത്തെ കാരണം, അലി തന്റെ അമീറുൽ മുഅ്മിനീൻ എന്ന സ്ഥാനപ്പേര് ബോധ പൂർവ്വം ഒഴിവാക്കിക്കളഞ്ഞു. (അലി(റ)യും മുആവിയ(റ)യും തമ്മിൽ സന്ധിരേഖയിൽ ഒപ്പു വെക്കുന്ന സമയത്ത് അലി(റ) തന്റെ പേരെഴുതിയപ്പോൾ അമീറുൽ മുഅ്മിനൂൻ എന്ന സ്ഥാനപ്പേര് എഴുതുകയുണ്ടായില്ല. കാരണം, അങ്ങനെ എഴുതിയപ്പോൾ അതിൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസം ഉണ്ടാവുകയും, അക്കാരണം കൊണ്ട് മസ്ലഹത്തു് നടക്കാതിരിക്കേണ്ട എന്നു കരുതി അദ്ദേഹം അമീറുൽ മുഅ്മിനീൻ, (മുഅ്മിനീങ്ങളുടെ നേതാവ്) എന്ന് വരുന്ന വിശേഷണം മാച്ച്കളയുകയും ചെയ്യുകയായിരുന്നു.) അപ്പോൾ അദ്ദേഹം അമീറുൽ മുഅ്മിനീൻ അല്ലെങ്കിൽ അമീറുൽ കാഫിരിൻ എന്നല്ലെ വരിക? അപ്പോൾ അലി തന്നെ സമ്മതിച്ചില്ലെ താൻ കാഫിറാണെന്നും കാഫിറീങ്ങളുടെ അമീറാണെന്നും? ഇങ്ങനെ മൂന്ന് കാരണമുണ്ട് ഞങ്ങൾക്ക് അയാളോട് പോരാടാൻ. അതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ യുദ്ധത്തിന് പോകാൻ തന്നെയാണ് തീരുമാനം.

പക്ഷേ, ഇബ്നു അബ്ബാസ്(റ) വിട്ടില്ല. ചുർആൻ പഠിച്ച, നബി(സ)യുടെ പ്രാർത്ഥനക്ക് തൗഫീഖ് കിട്ടിയ മനുഷ്യനാണദ്ദേഹം. ചുർആനിന്റെ അർത്ഥവും ആശയവും വ്യക്തമായി അറിയുന്ന മാനുദേഹമാണ്. മുഹസിറുകളിൽ അഗ്രഗണ്യനെന്ന് വിശേഷിക്കപ്പെടാവുന്ന തർജ്ജുമാനുൽ ചുർആൻ എന്നറിയപ്പെടുന്ന അദ്ദേഹം അവരോട് പറഞ്ഞു: ശരി, നിങ്ങളുടെ വാദങ്ങളൊക്കെ ഞാൻ കേട്ടു. പക്ഷേ, ഞാൻ നിങ്ങളോട് ഒരു കാര്യം ചോദിക്കട്ടെ, അജ്ജാഹുവിന്റെ കിതാബിൽ നിന്നും നബി(സ)യുടെ സുന്നത്തിൽ നിന്നും ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് മറുപടി തന്നാൽ നിങ്ങളുടെ വാദത്തിൽ നിന്ന് പിൻമാറാൻ നിങ്ങൾ തയ്യാറാണോ?

അവർ പറഞ്ഞു: ശരി, നിങ്ങൾ തെളിവ് ഉദ്ധരിക്കൂ. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം തെളിവ് നിരത്താൻ തുടങ്ങി. നിങ്ങളുടെ ഒന്നാമത്തെ പരാതി വിധി കർത്താവായിട്ട് അലി മനുഷ്യനെ തീരുമാനിച്ചു എന്നതാണല്ലോ. അജ്ജാഹുവല്ലാതെ മറ്റാരും വിധിക്കുവാൻ പാടില്ല എന്നല്ല നിങ്ങളുടെ വാദം. എന്നാൽ ചുർആൻ പറയുന്നു:

“ഇനി, അവർ (ദമ്പതിമാർ) തമ്മിൽ ഭിന്നിച്ച് പോകുമെന്ന് നിങ്ങൾ ഭയപ്പെടുന്ന പക്ഷം അവന്റെ ആൾക്കാരിൽ നിന്ന് ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥനെയും അവളുടെ ആൾക്കാരിൽ നിന്ന് ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥനെയും നിങ്ങൾ നിയോഗിക്കുക. ഇരു വിഭാഗവും അനുരഞ്ജനമാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെങ്കിൽ അജ്ജാഹു അവർക്കിടയിൽ യോജിപ്പുണ്ടാക്കുന്നതാണ്.” (നിസാഅ്: 35)

ഭാര്യഭർത്താക്കൻമാർ തമ്മിൽ ഭിന്നിച്ച് തുടരുകയാണ് എങ്കിൽ ഭർത്താവിന്റെ കുടുംബത്തിൽ നിന്ന് ഒരു വിധികർത്താവിനെയും പെണ്ണിന്റെ കുടുംബത്തിൽ നിന്ന് ഒരു വിധികർത്താവിനെയും നിങ്ങൾ തീരുമാനിക്കണം. എന്നിട്ട് ഈ രണ്ടു മദ്ധ്യസ്ഥൻമാർ ഭാര്യഭർത്താക്കൻമാർക്കിടയിലുള്ള പ്രശ്നം ചർച്ച ചെയ്ത് ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തണം. ഇതാണ് പ്രസ്തുത ആയത്തിന്റെ താൽപര്യം. ഈ ആയത്ത് ഓതിയിട്ട് ഇബ്നു അബ്ബാസ്(റ) ചോദിച്ചു: കേവലം ഒരു വിവാഹബന്ധത്തിന്റെ പ്രശ്നത്തിൽ വിധിക്കുവാനുള്ള അവകാശം അജ്ജാഹു

രണ്ട് മനുഷ്യൻമാർക്ക് വിട്ടുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, മുസ്‌ലിംങ്ങളുടെ പരിപാവനമായ രക്തം ചിന്തുന്ന പ്രശ്നത്തിൽ ആ രക്തം ചിന്തലൊന്ന് ഒഴിവാക്കി കിട്ടാൻ വേണ്ടി രണ്ട് മനുഷ്യർക്ക് മദ്ധ്യസ്ഥം ഏല്പിക്കുന്നതിന് നിങ്ങളെന്തിനാണ് അലി(റ)നെ കാഫിറാക്കാൻ പോയത്? ഈ ചോദ്യത്തിന് അവർക്ക് ഉത്തരമില്ലായിരുന്നു.

രണ്ടാമതദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: അലി(റ) മറ്റുകക്ഷിയിൽ നിന്ന് ആരെയും ബന്ധി കളാക്കിയില്ല; അവരുടെ സ്വത്തൊന്നും പിടിച്ചുവെച്ചില്ല എന്നാണല്ലോ നിങ്ങളുടെ മറ്റൊരു പരാതി. ആരെ പിടിച്ചുവെക്കണമെന്നാണ് നിങ്ങൾ പറയുന്നത്? നിങ്ങളുടെ ഉമ്മയായ ആയിശ(റ)യെ ബന്ധിയായി പിടിച്ചിട്ട് അടിമകളോട് പെരുമാറുന്നത് പോലെ അവരെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തണം എന്നാണോ? (കാരണം ഇമൽ യുദ്ധത്തിൽ ആയിശ(റ) മറുപക്ഷത്ത് പങ്കെടുത്തിരുന്നു.) എന്നിട്ട് ഇബ്നു അബ്ബാസ്(റ) ചോദിക്കുന്നു: നിങ്ങളുടെ ഉമ്മയല്ലെ ആയിശ(റ). ഉമ്മയല്ല എന്നാണോ നിങ്ങളുടെ വാദം. എങ്കിൽ നിങ്ങൾ കാഫിറായി പോയി. അതല്ല, ഉമ്മയെ നിങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗിക്കാം എന്നാണോ നിങ്ങൾ പറയുന്നത്, എന്നാലും നിങ്ങൾ കാഫിറായി പോയി. കാരണം അജ്ഞാതം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്:

“പ്രവാചകൻ സത്യവിശ്വാസികൾക്ക് സ്വദേഹങ്ങളെക്കൊണ്ടും അടുത്ത ആളാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യമാർ അവരുടെ മാതാക്കളുമാകുന്നു.” (അഹ്‌സാബ്: 6)

നബി(സ)യുടെ ഭാര്യമാർ നമ്മുടെ ഉമ്മമാരാണ്. അവരെ ബന്ധി കളാക്കാനോ, ദ്രോഹിക്കാനോ അവരെ വിവാഹം കഴിക്കാനോ പാടില്ല എന്നത് ഇസ്‌ലാമിന്റെ വിധിയാണ്. ആ വിധിക്കെതിരെ അലി(റ) നിങ്ങളെന്നാണോ നിങ്ങൾ പറയുന്നത്? അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഇക്കാര്യത്തിലും നിങ്ങൾ പിഴച്ചുപോയവരാണ്. ഇതിനും അവർക്ക് ഉത്തരമില്ലായിരുന്നു.

അദ്ദേഹം തുടർന്നു: അലി(റ) അമീറുൽ മുഅ്മിനീൻ എന്ന സ്ഥാനപ്പേര് മായ്ച്ചു കളഞ്ഞു എന്നതാണല്ലോ നിങ്ങളുടെ മൂന്നാമത്തെ പരാതി? ചില ഘട്ടത്തിൽ അങ്ങനെ ചെയ്യേണ്ടിവരും. ഞാൻ ഇതാ നിങ്ങൾക്ക് തെളിവ് തരുന്നു.

നബി(സ) ഹുദൈബിയ സന്ധിയിലേർപ്പെട്ടപ്പോൾ മുശ്‌രിക്കിങ്ങളുമായി കരാർ എഴുതി. ആ കരാർപത്രം എഴുതാൻ നേരത്ത് നബി(സ) തന്റെ എഴുത്തുക്കാരനായ അലി(റ)യോട് പറഞ്ഞു: ഇത് അജ്ഞാതവിന്റെ റസൂലായ മുഹമ്മദ് എഴുതുന്ന സന്ധിയാകുന്നു എന്ന് എഴുതുക. ഇത് പറഞ്ഞപ്പോൾ ശത്രു പാളയത്തിന്റെ നേതാവ്, മുശ്‌രിക്കുകളുടെ മദ്ധ്യസ്ഥനായി വന്ന സുഹൈൽ നബി(സ)യോട് പറഞ്ഞു: നിങ്ങൾ അജ്ഞാതവിന്റെ റസൂലാണെന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് വിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിൽ പിന്നെ എന്തിനാണ് ഞങ്ങൾ നിങ്ങളോട് യുദ്ധത്തിന് വരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് മുഹമ്മദ് റസൂലുള്ളാ എന്ന് കരാറിൽ എഴുതാൻ പാടില്ല. ഉടനെ നബി(സ)

അലി(റ)യോട് പറഞ്ഞു: അലിയേ റസൂലുള്ള എന്ന വിശേഷണം കരാർ എഴുതുന്ന ഭാഗത്തുനിന്ന് മാച്ച്ച്ചുകളഞ്ഞുകൂക. എന്നിട്ട്, അബ്ദുള്ളയുടെ മകൻ മുഹമ്മദ് എഴുതുന്ന കരാറാണ് ഇത് എന്ന് തിരുത്തി എഴുതുക. അങ്ങനെ നബി(സ) അവരുടെ ആവശ്യപ്രകാരം അത് തിരുത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ സംഭവം നിങ്ങൾക്കും അറിയുന്നതല്ലെ? അജ്ഞാപുവിനെ തന്നെ സത്യം, അലിയെക്കാൾ ഉത്തമനാണ് റസൂൽ(സ). അവിടെ ആ കടലാസിൽ നിന്ന് റസൂലുള്ള എന്ന പേര് മാച്ച്ച്ചുകൊണ്ട് നബി(സ)യെ പടച്ചവൻ സുബുറുത്തിൽ നിന്ന് പിരിച്ച് വിട്ടിട്ടില്ല. എന്നിട്ടാണോ മുസ്ലിംങ്ങൾ തമ്മിൽ ഒരു പ്രശ്നം ഉണ്ടായപ്പോൾ, ആ കരാർ വിജയിക്കാൻ വേണ്ടി അലി(റ) അമീറുൽ മുഅ്മിനീൻ എന്നത് മാച്ച്ച്ചുകളഞ്ഞത് തെറ്റാകുന്നത്. അതും മറുവിഭാഗം അങ്ങനെ എഴുതുന്നത് സമ്മതമല്ല എന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ മാത്രം. അതുനിമിത്തം അദ്ദേഹം അമീറുൽ കാഫിരിനായിപ്പോയെന്നോ? എന്തു പറ്റി നിങ്ങൾക്ക്? ഇത് കൂടി കേട്ടപ്പോൾ ഖവാരീജുകളിലെ നല്ലൊരു വിഭാഗം ആളുകൾക്ക് ഇളക്കം ഉണ്ടായി. അവർ പറഞ്ഞു: നിങ്ങൾ സത്യം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ, ഇത് സ്വീകരിക്കാൻ തയ്യാറാകാതിരുന്ന, തെറ്റിപ്പിരിഞ്ഞ ഖവാരീജുകൾ നഹർവാനിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുകയും അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു വഹബ് എന്ന ഒരാളെ അവരുടെ ഖലീഫയായി തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്തു. അവർ അക്രമവും കലാപവും അഴിച്ചുവിട്ടു മുസ്ലിംകളെ നിർബന്ധിച്ചു തങ്ങളുടെ പക്ഷത്ത് കൊണ്ടുവരികയും അതിനു വിസമ്മതിച്ചവരെ അറുക്കല നടത്തുകയും ചെയ്തു.

അപകടകരമായ ഈ വാർത്ത അറിഞ്ഞ അലി(റ) കലാപമൊതുക്കാൻ നഹർവാനിലേക്കാണ് പിന്നീട് പോയത്. ഖവാരീജുകളെ കഴിയുന്നവണ്ണം ഉപദേശിച്ചുനോക്കിയെങ്കിലും വേണ്ടത്ര പ്രയോജനമുണ്ടായില്ല. ആയുധമെടുക്കുക തന്നെ വേണ്ടിവന്നു. നഹർവാനിൽ ധീരമായി ചെറുത്തുനിന്ന ആയിരക്കണക്കിൽ ഖവാരീജുകളെ യുദ്ധം ചെയ്തു തോൽപിക്കുകയും അവരുടെ അമീറിനെ വധിക്കുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം അലി(റ)യും സൈന്യവും കൂഫയിലേക്ക് മടങ്ങി. അവിടെ താമസമുറപ്പിച്ചു.

മുസ്ലിം ലോകം ഭിന്നിക്കുകയും അന്തഃഛിദ്രത നടമാടുകയും ചെയ്തു. ഖവാരീജുകൾ നഹർവാനിൽ പരാജയപ്പെട്ടെങ്കിലും നാട്ടിലെ പല ഭാഗങ്ങളിലും ചിന്നിച്ചിതറി കുഴപ്പമുണ്ടാക്കാൻ ഒരുമ്പെട്ടു!

സഹാബി പ്രമുഖരെ വധിക്കാൻ ഖവാരീജുകൾ ഗൂഢാലോചന നടത്തി. പ്രസ്തുത ദൗത്യം ഏറ്റെടുത്ത് അബ്ദുറഹ്മാനുബ്നു മുൽജി, ബറകുബ്നു അബ്ദില്ല,

അംറുബ്നുബക്കർ അലി(റ)യെയും മുആവിയ(റ)യെയും അംറുബ്നുൽ ആസി(റ)യെയും കൊല്ലാൻ പുറപ്പെട്ടു.

ഇബ്നുമുൽജിം മാത്രം വിജയകരമായി തന്റെ ദൗത്യം നിർവ്വഹിച്ചു.

സുബ്ഹ് നമസ്കാരത്തിന് പള്ളിയിലേക്ക് പുറപ്പെട്ട അലിയെ ഇബ്നു മുൽജിം ഇരുട്ടിന്റെ മറവിൽ കുത്തി മുറിവേൽപ്പിച്ചു. ഹിജ്റ 40-ാം വർഷം റമദാൻ പതിനേഴിന് അദ്ദേഹം വഹ്ദത്തായി. നാലുവർഷവും ഒമ്പത് മാസവുമായിരുന്നു ഭരണകാലം.